

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΝΑΝΕΔΑΚΗ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ 1.000.000 ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Τι τραβάμε κι εμείς οι μάνες!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

153η
ΧΙΛΙΑΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τι τραβάμε κι εμείς οι μάνες!**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κατερίνα Μανανεδάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Κατερίνα Μανανεδάκη, 2005, 2017
© Εικόνες εξωφύλλου: olillia/123RF
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λιβάνη, 2005
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.,
Οκτώβριος 2017, 3.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2250-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2251-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΝΑΝΕΔΑΚΗ

Τι τραβάμε κι εμείς οι μάνες!

*Επανεκδοση αναθεωρημένη
από τη συγγραφέα*

ΑΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Έχετε μήνυμα στο κινητό σας
Διαζύγιο αλά ελληνικά
Στο μεγάλο κρεβάτι της show biz
Οουου μοιχεύσεις!
Μάμα 2 και ο μπαμπάς στον κόσμο του!
Για έναν άντρα
Ίδια η μάνα σου έγινες!
Είναι τρελές αυτές οι γυναίκες
Πώς να σκοτώσεις τον άντρα σου (Και να μη σε πιάσουν!)
Του Google η μάνα κάθεται!

Για παιδιά

Ο Βίτα και η Μίνη κνηγούν μια Βιταμίνη
Παλιά επαγγέλματα, ζωντανέψτεε...!
Ποιος φοβάται τα μικρόβια;
Σε συνεργασία με τον Αναπληρωτή Καθηγητή
Παιδιατρικής Παναγιώτη Σπυρίδη

*Αφιερωμένο σε όλες εσάς που θέλετε να γίνετε μανούλες
και να ανακαλύψετε τι μπορεί να σας περιμένει (!)
αλλά και σ' εσάς που είστε ήδη... στον αγώνα και
ξέρετε καλά τι τραβάμε κι εμείς οι μάνες!
Δύναμη και κουράγιο, κορίτσια,
είμαστε για τα δύσκολα!*

*Με αγάπη,
Κατερίνα Μ.*

Μ' ένα όνειρο τρελό...

«Μαρίνα, παιδάκι μου, τι κάνεις επιτέλους τόση ώρα που σε φωνάζω;»

«Βάζω το μωρό μου για ύπνο, μαμά».

«Πάλι παίζεις σπιτάκια και παριστάνεις πως έχεις οικογένεια;»

«Ναι, μαμά, και είμαι η πιο καλή μαμά από όλες. Αυτό είναι το όνειρό μου. Να γίνω η καλύτερη στον κόσμο».

«Μπράβο, κόρη μου. Μπράβο. Γιατί σαν τα παιδιά άλλη ευτυχία στη ζωή δεν έχει...»

Όνειρο απατηλό...

«Μαρίνααααα, μαζέψου επιτέλους μέσα να διαβάσεις. Όλο βόλτες, παιχνίδια, αταξίες και τρέλες. Θα με πεθάνεις στο τέλος και θα ησυχάσεις».

«Σε λίγο, μαμά, σε λίγο».

«Αλλά πού θα πάει, δε θα μεγαλώσεις; Δε θα γίνεις κι εσύ μάννα; Αχ... Θα γίνεις μάννα και θα καταλάβεις. Μόνο τότε θα καταλάβεις...»

Μήνυμα από το μετερίζι της μάχης

Τα μάτια μου έχουν τεράστιους μαύρους, τρεμουλιαστούς κύκλους. Είναι κατακόκκινα σαν του δράκουλα και με πονάνε φρικτά. Όσες σταγόνες και κολλύρια κι αν ρίχνω, αυτά επιμένουν να με πονάνε και να με «κόβουν»: νιώθω λες κι από στιγμή σε στιγμή θα τυφλωθώ, «αόμματηρητη» θα φωνάζω, μα κανείς δε θα μου δίνει σημασία.

Το δέρμα μου έχει κιτρινίσει, ήταν πάντα υπόλευκο αλλά τώρα έχει γίνει κατακίτρινο, μοιάζω σαν Κινέζα που έβγαλε τη χρυσή, οι ρυτίδες μου, από λεπτές και σποραδικές, έγιναν βαθιές και πολλές. Πολύ βαθιές και πολλές πολλές.

Τα χείλη μου είναι άτασπρα, σκασμένα και μελανιασμένα στις άκρες. Τα χέρια μου τρέμουν λες κι έχω Πάρκινσον, αδυνατώ να πω καφέ χωρίς να ρίξω τον μισό έξω, τα πόδια μου τρέμουν σαν να έχω καταπιεί σεισμό και τσουνάμι δύο σε ένα.

Τα μαλλιά μου θέλουν κούρεμα και βάψιμο – είναι χάλια, είναι θέμα χρόνου να με μηνύσει η Ένωση Ελλήνων Κομμωτών γιατί τους χαλάω τη φήμη, ενώ το σώμα μου είναι από τραγικό έως πάρα πάρα πολύ τραγικό.

Η λεκάνη μου χωράει ολόκληρο το λεκανοπέδιο, πέντε έξι οροπέδια, επτά κοιλάδες, τρεις λίμνες και εννέα βοσκοτόπια, αλλά δε χωράει με τίποτα στο καλό μου τζιν!

Το στήθος μου αρνείται να μπει σε οποιοδήποτε σουτιέν που να σέβεται έστω και λίγο τους νόμους της κομψότητας και νομίζω

ότι το δεξί έχει πέσει περισσότερο από το αριστερό, ενώ το αριστερό έχει μεγαλώσει κι έχει βαρύνει περισσότερο από το δεξί!

Όσο για την κοιλιά μου; Είναι τόσο χαλαρή, που αν η Δέσποινα Βανδή είχε γράψει στη δική της mother (μαμά), εγώ μπορώ να γράψω στη δική μου monster (τέρας), χωρίς κανείς να με πει υπερβολική – κανείς, εκτός ίσως από το ίδιο το τέρας που θα θιγεί αφού η σύγκριση μαζί μου σίγουρα το αδικεί.

Κυρίες και κύριοι, γεια σας και χαρά σας, και μη φοβάστε, δε δαγκώνω – ακόμη!

Δεν είμαι η γυναίκα-εφιάλης, αν και είμαι σε καλό δρόμο για να γίνω! Είμαι μια νέα γυναίκα που πρόσφατα έπαψε να είναι γυναίκα, γιατί έγινε μητέρα.

Όχι, όχι, μη νομίζετε πως είμαι υπερβολική. Είμαι απλώς αληθινή. Όσο γι' αυτό που ακολουθεί και θα διαβάσετε με μεγάλο ενδιαφέρον εύχομαι και ελπίζω... αυτό είναι το δράμα μου. Γιατί βλέπετε κάποια στιγμή μεγάλωσα, έπαψα να παίζω με τις κούκλες μου κι άρχισε στ' αλήθεια να μου τρώει το μυαλό αυτό το τρελό «εγώ πότε θα γίνω μάννα;» Για να συνεχίσει το δράμα μέχρι τη στιγμή που άρχισα, σαν τρελή, να αναφωνώ: «Τι τραβάμε κι εμείς οι μάνες! Τι τραβάμε κι εμείς οι μάνες!» (Δις για να το εμπεδώσουμε.)

Ζήστε λοιπόν την ιστορία μου, απολαύστε τη με την καρδιά σας και εδώ θα είμαστε να τα ξαναπούμε!

«Εγώ πότε θα γίνω μάνα;»

Πρέπει να σου πω πως τα νεύρα μου είναι χάλια, Μαρίνα. Μου τα έχεις κάνει κορδέλες, για να μην πω τα έχεις κάνει εντελώς μα εντελώς μπερδεμένο κόμπο. Δε θα αντέξω περισσότερο. Δεν αντέχω άλλο. Ούτε λεπτό. Βαρέθηκα. Ακούς; Βα-ρέ-θη-κα. Επειδή εσένα σ' έπιασε ξαφνικά να γίνεις μάνα, πρέπει να τρελαθούμε όλοι;»

«Κατ' αρχάς, δε μ' έπιασε ξαφνικά. Εγώ από μικρή ήθελα να γίνω μάνα, για να μη σου πω η καλύτερη μάνα στον κόσμο. Μετά όμως κάπως το ξέχασα, αλλά τώρα το θυμήθηκα πάλι. Και το θέλω εδώ και καιρό. Και σ' το λέω. Αλλά εσύ είσαι στον κόσμο σου και δεν ακούς ποτέ αυτά που σου λέω. Έτσι, δε μου κάνει εντύπωση το ότι δεν κατάλαβες τίποτα».

«Κι άντε, εσύ θες σώνει και καλά να γίνεις μάνα. Εμένα με ρωτάς αν θέλω να γίνω πατέρα;»

«Τι; Δηλαδή, δε θέλεις; Αν το έχεις αποκλείσει ως πιθανότητα, να μου το πεις, να βρω κανέναν άλλον... Ακούς;»

«Επειδή ακούω, σε συμβουλεύω να χαμηλώσεις λίγο τον τόνο της φωνής σου και να σταματήσεις να λες βλακείες». Ο Απόστολος πετάει το πάπλωμα από πάνω του, κατεβαίνει από το κρεβάτι και στέκεται απέναντί μου με τα χέρια στη μέση και τα μάτια μισόκλειστα. «Άκου θα βρεις άλλον...»

«Θα βρω».

Το δεξί φρύδι του άντρα μου τρεμουλιάζει και το αριστερό

του μάτι ανοιγοκλείνει ρυθμικά, σημάδι πως με το ζόρι κρατάει τα νεύρα του. «Τι να σου πω, βρε Μαρίνα; Τι να σου πω; Εγώ να προσπαθώ να σε λογικέψω κι εσύ να προσπαθείς να με τσατίσεις... κι άλλο».

Τραβάει αμήχανα τον γιακά της τριμμένης μπλε φανελένιας πιτζάμας του –δώρο της μανούλας του, που μόνο με εγχείρηση μπορείς να τη βγάλεις από πάνω του, αφού τη φοράει μια εικοσαετία τουλάχιστον, πλύνε βάλε– και μουρμουρίζει κάτι ακαταλαβίστικα.

«Εγώ να σε τσατίσω, Απόστολε; Εγώ; Δεν είσαι με τα καλά σου, μου φαίνεται», επαναστατώ. «Απλώς σου ξεκαθαρίζω ότι θέλω να γίνω μάνα. Θέλω παιδί. Θέλω να ολοκληρωθώ ως γυναίκα. Τι παραπάνω δηλαδή από μένα έχει η Αμάλ που παντρεύτηκε τον Τζορτζ, κι όχι τον Τζορτζ της γωνίας τον ράφτη, αλλά τον Κλούνεϊ παρακαλώ, κι έκανε παιδιά μαζί του, ε; Τι παραπάνω από μένα έχει; Είναι και ξερακιανή κι ασχημομούρα, ενώ εγώ...»

Σηκώνομαι κι εγώ από το κρεβάτι, πετάω το πάπλωμα με μια μεγάλοπρεπη κίνηση και αποκαλύπτω τη σουπερ σέξι, κατακόκκινη με μαύρη δαντέλα, μεταξωτή νυχτικιά μου. Μου την έχει χαρίσει ο Θάνος, ο πρώην μου, πιλότος και θεός –να τα λέμε κι αυτά– αλλά έχω πει ότι μου τη χάρισε η φίλη μου η Έλλη και είναι το διαμάντι στη συλλογή μου «Marina's secrets».

«Για να μην πω για τη Νάταλι Πόρτμαν, τη Μίλα Κούνις που τύλιξε για δεύτερη φορά τον Άστον Κούτσερ, αχχχ, και φυσικά για την Μπιγιονσέ που πόζαρε και με την κοιλιά έξω, και είχε και δίδυμα», συνεχίζω ακάθεκτη την επίθεση και φοράω τις παντόφλες μου με το γουνάκι, που πάνε σετ με τη νυχτικιά. Ορθώνω, σωστή καλλονή, το 1,70 μου απέναντι στο 1,85 του και τον κοιτάζω σχεδόν αφ' υψηλού με τα σχεδόν καταπράσινα –πιο πολύ προς το καφέ, για να λέμε και του στραβού το δίκιο– μάτια μου, ανασηκώνοντας ταυτόχρονα τη σαν γαλλική –αλλά λίγο πιο μεγάλη– μύτη μου με τσατίλα.

«Το ότι ταυτίζεσαι με την Μπιγιονσέ και τη Νάταλι Πόρτμαν...» ο άντρας μου με ειρωνεύεται και με τσατίζει παραπάνω.

«Γιατί; Μάνες είναι κι αυτές. Μόνο εγώ και η Δήμητρα Παπαδοπούλου, στις επαναλήψεις του Σ' αγαπώ, μ' αγαπάς, έχουμε μείνει να αναρωτιόμαστε με απόγνωση: "Εγώ πότε θα γίνω μάννα;"»

«Πάντως, Μαρίνα, να το ξέρεις, δεν είσαι εντάξει». Ο Απόστολος κάθεται στην άκρη του κρεβατιού μας, με κοιτάζει λοξά και μαλακώνει κάπως τον τόνο της φωνής του. «Τρία χρόνια είμαστε παντρεμένοι και μέχρι τώρα κάθε φορά που η κουβέντα πήγαινε στο παιδί εσύ την έκοβες μαχαίρι. Μόνη σου έλεγες ότι είσαι πολύ πιεσμένη, ότι τρέχεις πολύ, ότι δεν προλαβαίνεις τώρα για οικογένεια και ότι δε θέλεις κι άλλες ευθύνες. Τώρα τι έπαθες; Τι έγινε κι άλλαξες γνώμη;»

«Έγινε ότι τον τελευταίο καιρό έχω αρχίσει και νιώθω κάπως διαφορετική. Έχω γίνει πιο ευαίσθητη, πιο στοργική, πιο... Δεν ξέρω πώς να σ' το πω ακριβώς. Βλέπω τα ξένα μωρά και ζηλεύω. Θέλω κι εγώ ένα. Έχει χτυπήσει νομίζω το βιολογικό μου ρολόι».

«Μήπως επηρεάστηκε από τη δορυφορική που βάλαμε πρόσφατα;»

«Απόστολε!»

«Τι να πω, βρε Μαρίνα; Τι να πω; Τα έχω χάσει. Με πας μια έτσι και μια γιουβέτσι. Πάνω που το είχα πάρει απόφαση ότι μάλλον δεν πρόκειται ποτέ να γίνω πατέρα, αποφασίζεις εσύ ότι θέλεις να γίνεις μητέρα. Τι να κάνω, μου λες; Τι να κάνω;»

«Ν' αφήσεις τα λόγια και να περάσεις στα έργα...» μουρμουρίζω με νόημα και τον πλησιάζω με ύφος πολύ σέξι. Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου, παίζω τις βλεφαρίδες σε στιλ Μέριλιν, αλλά στο πιο μελαγχρινό, κολλάω δίπλα του και του χαϊδεύω το γόνατο. «My body belongs to you...» γουργουρίζω σαν γάτα και τριβόμαι ναζιάρικά πάνω του. «Τι λες; Θέλεις να γίνουμε γονείς... τώρα;» τον ρωτάω όλο νόημα και ανασηκώνω προκλητικά τη νυ-

χτικιά μου στο σκίσιμο αποκαλύπτοντας το θεϊκό και έτοιμο για όλα κορμί μου. «Θέλεις, μωρό μου;»

«Όσο φοράς αυτό το γελοίο πράγμα, που είσαι λες και το έσκασες από έφοδο του Ηθών, δεν πρόκειται ούτε το χέρι να σου πιάσω, πόσω μάλλον τίποτ' άλλο. Εκατό φορές σ' το έχω πει ότι σε κάνει τελείως αντισεξουαλική...»

Ο Απόστολος σηκώνεται απότομα κι εγώ από θαύμα δεν καταλήγω πεσμένη στη μοκέτα.

«Αντισεξουαλική; Εγώ είμαι αντισεξουαλική; Αντισεξουαλικός είσαι εσύ κι όλο σου το σόι, με πρώτη και καλύτερη τη μανούλα σου, που σου χάρισε αυτή τη γελοία πιτζάμα που φοράς», του απαντάω πικαρισμένη μόλις συνέρχομαι από το σοκ. «Άκου αντισεξουαλική. Που για χάρη μου λιποθύμαγαν από πόθο καν και καν... Δεν κοιτάς τα χάλια σου, λέω εγώ; Γιατί αν εγώ το έσκασα από το Ηθών, εσύ το έσκασες από τα ΚΑΠΗ, για να μην πω τίποτα χειρότερο».

«Μαρίνα... Μαρίνα... Μαρίνα...» Ο άντρας μου κοκκινίζει, κοκκινίζει και, πάνω που σκέφτομαι ότι αυτό ήταν, το έπαθε το εγκεφαλικό των σαράντα, μου γυρίζει την πλάτη και κάνει ηρωική έξοδο από την κρεβατοκάμαρα βροντώντας πίσω του την πόρτα.

«Στο καλό και να μας γράφεις», μουγκρίζω σαν θυμωμένη λέαινα που είναι αποφασισμένη να πετύχει τον στόχο της ό,τι κι αν συμβεί.

«Πώς τα καταφέρνεις όμως πάντα, βρε παιδί μου...»

«...»

«Δε μιλάς, ε;»

«Τι να πω;»

«Να μου πεις τι έγινε μετά».

«Τι έγινε μετά;»

«Σταμάτησες στο “και”».

«Τι “και”, βρε Αλεξάνδρα; Τι “και”; Δεν έχει “και”. Και μετά τίποτα. Εκείνος κοιμήθηκε στο σαλόνι κι εγώ έμεινα μόνη στο διπλό κρεβάτι να αναρωτιέμαι αν η νυχτικιά μου κι εγώ είμαστε όντως αντισεξουαλικές. Μωρέ, λες να μ’ έχουν ματιάσει; Λες κάποιος να με γλωσσοτρώνει ή απλώς έχει τραυματιστεί το Τσι μου και τα τραβάω αυτά;»

«Το Τσι σου; Τι είναι πάλι αυτό; Καινούργια μεταφυσική αγωνία;»

«Καλά, απ’ όλα αυτά που σου είπα, το Τσι σου έμεινε εσένα;»

«Όχι, αλλά να μην ξέρω αν είναι κάτι που αξίζει; Μια εμπειρία διαφορετική, περιπετειώδης;»

«Ωραία φιλενάδα είσαι. Εγώ σου λέω τον πόνο μου και περμένω να με καταλάβεις και να μου συμπαρασταθείς, κι εσένα σε νοιάζουν οι καινούργιες εμπειρίες!»

«Μαρίνα, μην αρχίζεις τη μουρμούρα. Ξέρεις ότι νοιάζομαι πολύ για σένα και θέλω να είσαι καλά. Απλώς, πρώτον, αυτό για το Τσι μού φάνηκε ενδιαφέρον και, δεύτερον, δεν μπορώ ακόμη να το χωνέψω ότι εσύ αποφάσισες πως θέλεις τώρα να γίνεις μάνα. Πιο φυσιολογικό θα μου φαινόταν να θέλεις τώρα να γίνεις αστροναύτης!»

Η Αλεξάνδρα πίνει χαμογελώντας άλλη μια γουλιά από τον καφέ της και ανάβει πάλι τσιγάρο, ντουμανιάζοντας ακόμα περισσότερο το σαλόνι του σπιτιού μου, που τον τελευταίο καιρό έχει μετατραπεί σε κέντρο ψυχανάλυσης άνευ ψυχολόγου. Κάθε Σάββατο πρωί πιάνουμε η μία τον καναπέ και η άλλη την πολυθρόνα και αναλύουμε τα εσώψυχά μας, κυρίως τα δικά μου είναι η αλήθεια, αφού το θέμα της μητρότητας ή καλύτερα η έλλειψη μητρότητας μ’ έχει κάνει ράκος. Από εκεί που μέχρι πριν από λίγο καρό ήμουν μια χαρά, τώρα είμαι τελείως χάλια. Έτσι, καθόμαστε εδώ, δοκιμάζουμε όλες τις μάρκες καπνισμένο και εσπρέσο, όλα τα γλυκά ταιριού και κουταλιού και όλες τις καινούργιες σοκο-

λάτες που τόλμησαν να εμφανιστούν στο περίπτερο χωρίς να πάρουν πρώτα την έγκρισή μας!

«Μαρίνα, ξέρεις...» Η Αλεξάνδρα με κοιτάει καλά καλά. «Ίσως, λέω, ίσως... Ίσως ο Απόστολος να έχει κάποιο δίκιο... Κάποιο... μικρό δίκιο. Αλλά σίγουρα», προσθέτει βιαστικά όταν βλέπει το ανασηκωμένο φρύδι μου, «σίγουρα δεν το εκφράζει σωστά. Όπως και να 'χει, όμως, ένα παιδί σημαίνει ευθύνες: ξενύχτια, προβλήματα, αρρώστιες, αγωνίες. Είσαι έτοιμη να τα αντιμετωπίσεις όλα αυτά, Μαρίνα; Είσαι;»

Με κοιτάζει λοξά κι εγώ στραβοκαταπίνω. Είμαι έτοιμη να τα αντιμετωπίσω όλα αυτά;

«Άσε που θα πρέπει ν' αλλάξεις εντελώς τη ζωή σου», προσθέτει με νόημα. «Και τη δουλειά σου. Δε θα μπορείς πια να τρέχεις από δω κι από κει και να κυνηγάς ληστές, φωτιές, πλημμύρες και καταστροφές για το δελτίο ειδήσεων. Για να μη σου πω πού θα βρεθούν για μια διετία τουλάχιστον οι ψηλοτάκουνες γόβες και τα στενά συνολάκια, αφού τα πόδια σου θα είναι μονίμως πρησμένα σαν τσουρέκια και η μέση σου τεράστια σαν παραγεμισμένο σακί».

Ξαναστραβοκαταπίνω. Κάθομαι καλύτερα στην πολυθρόνα μου και συγκρατώ την επιθυμία μου ν' αρχίσω να τρώω τα νύχια μου.

«Εγώ, Μαρίνα μου, είμαι μάνα και ξέρω. Την κόρη μου την έκανα όταν ήμουν είκοσι τριών χρονών. Μη χάσω... Κι από τότε... τα ξέρεις. Τι έχω καταλάβει; Τίποτα. Όλη μέρα στην τράπεζα να ξεκαθαρίζω υποθέσεις, κι όλο το βράδυ στο σπίτι να καθαρίζω πατώματα και νεροχύτες διαβάζοντας ταυτόχρονα την Ντέπυ για το σχολείο. Κι όλα μόνη μου. Όπως καλά γνωρίζεις, ο Θανάσης είναι στον κόσμο του. Ξέρει μόνο να χτίζει οικοδομές και να φέρνει λεφτά. Τίποτ' άλλο. Όλα τα υπόλοιπα τα περνάω παρέα με τον εαυτό μου».

«Μην το λες. Έχεις το παιδί σου. Είναι μεγάλη ευτυχία αυτό».

«Δεν το συζητώ· η μεγαλύτερη. Και τώρα που θα τη σφάξω γιατί θέλει, λέει, αντί για το πανεπιστήμιο να πάει στο *X Factor* για να γίνει η Ελληνίδα Ριάνα και η νέα Lady Gaga, η ευτυχία μου θα γίνει μεγαλύτερη!»

«Ψέματα λες. Είναι δυνατόν να θέλει να γίνει σαν τη Lady Gaga με τις μπριζόλες στο κεφάλι;»

«Στ' αλήθεια θέλει. Και ο μπαμπάς της περιχαρής. Του έχει πει ότι η Gaga είναι κάτι όπως η Αρβελέρ αλλά στο λίγο πιο μουσικό της! Γι' αυτό σου λέω, Μαρινάκι, άσ' την τη μητρότητα. Τίποτα δεν είναι όπως δείχνει». Η Αλεξάνδρα σβήνει το τσιγάρο της, σηκώνεται από τον καναπέ και κάθεται δίπλα μου στο μπράτσο της πολυθρόνας μου. «Μπορεί να περνάς απλώς την κρίση των τριάντα και κάτι. Το σκέφτηκες αυτό; Μπορεί όλο αυτό που νιώθεις να είναι μια αγωνία που στην πραγματικότητα δεν είναι αληθινή και δεν έχει βάση. Θα σου έλεγα να ηρεμήσεις και να χαλαρώσεις. Να δεις που όλα θα έρθουν στην ώρα τους – όταν πρέπει. Στο κάτω κάτω, δε σε πήραν δα και τα χρόνια!» συμπληρώνει με ύφος συμπονετικό η φιλενάδα μου και μου χαϊδεύει τα μαλλιά, πράγμα που ξέρει ότι και δε μου αρέσει και με εκνευρίζει.

«Δεν καταλαβαίνεις, Αλεξάνδρα. Δυστυχώς, ούτε εσύ ούτε ο Απόστολος με καταλαβαίνετε. Εγώ σας λέω πως έχει χτυπήσει το βιολογικό μου ρολόι κι εσείς μου λέτε θεωρίες γενικώς και αορίστως».

Σηκώνομαι από την πολυθρόνα μου εκνευρισμένη, φεύγω από το σαλόνι και μπαίνω στην κουζίνα. Βγάζω από το ψυγείο το μεγάλο μπολ με το προφιτερόλ που αγόρασα χθες βράδυ και βάζω ένα τεράστιο κομμάτι σ' ένα τεράστιο πιάτο. «Μόνο ο Ανδριάς με καταλαβαίνει πια και μου κάνει καλύτερες τιμές με τόση κατανάλωση που κάνω», μουρμουρίζω με πίκρα και ετοιμάζομαι να φάω μια μεγάλη κουταλιά για να γλυκαθώ.

«Μήπως δεν είναι το βιολογικό σου ρολόι αυτό που χτυπάει, αλλά το κινητό σου; Γιατί ακούω ένα ρυθμικό *ρινγκ ρινγκ*, αλλά

δεν το ακούω από μέσα σου. Το ακούω κάπου μέσα από το σαλόني».

Η Αλεξάνδρα αρπάζει από το χέρι μου το πιάτο με το προφιτερόλ και μ' ένα χαμόγελο ως τ' αντιά τρώει μια τεράστια μπουκιά, ενώ εγώ, εκνευρισμένη με την ατυχία μου, τρέχω να σηκώσω το κινητό μου, γιατί μόνο αυτό μπορεί και κάνει *ρινγκ ρινγκ*. *Αχ, Παναγίτσα μου, παρακαλάω. Ας μην έχει γίνει τίποτα σαββατιάτικα και με ψάχνουν από το κανάλι. Κάνε να μην έχει γίνει καλένας σεισμός, λιμός ή καταποντισμός, και να πρέπει να τρέχω για ρεπορτάζ.*

«Παρακαλώ;»

Απαντώ με την πιο αξιολύπητη φωνή, συνδυασμένη με μια εσάνς αγωνίας, αφού τρώμαξα να βρω το τηλέφωνό μου, που ήταν χωμένο στην τσέπη του μπουφάν μου και πεταμένο στο χολ κάτω από μια καρέκλα.

«Παρακαλώ; Ποιος είναι;» ρωτάω δυνατά, τάχα με ενδιαφέρον, αφού δε βλέπω κανέναν αριθμό στην οθόνη και σκέφτομαι ότι σίγουρα παίρνουν από τη δουλειά με απόκρυψη για να με αιφνιδιάσουν.

«Εγώ είμαι, Μαρίνα. Εγώ είμαι. Μη φωνάζεις».

Ακούω τη φωνή του Απόστολου και ξεφυσάω με ανακούφιση αφού, προς στιγμήν τουλάχιστον, γλίτωσα το τρέξιμο.

«Α, εσύ... Και γιατί έχεις απόκρυψη;» παίρνω το ξινό μου ύφος με το που θυμάμαι τα χθεσινοβραδινά.

«Έβαλα απόκρυψη γιατί φοβήθηκα ότι αν έβλεπες τον αριθμό μου, μπορεί να μην το σήκωνες και δεν το ήθελα αυτό».

«Δε θα το έκανα ποτέ αυτό», τονίζω τάχα παρεξηγημένη, αλλά σίγουρα δε θα το σήκωνα γιατί, φυσικά, του κρατάω ακόμη μούτρα. «Και γιατί δε με παίρνεις στο σπίτι και πληρώνεις κινητό;» συνεχίζω σε πιο ξινό τόνο.

«Σκέφτηκα ότι μπορεί να είχατε βγει έξω για καφέ με την Αλεξάνδρα».

«Όχι, δε βγήκαμε. Στο σπίτι είμαστε».

«Μάλιστα...»

«Μάλιστα...»

Μεσολαβεί μια στιγμή αμηχανίας.

«Ξέρεις, Μαρίνα...» ο άντρας μου αποφασίζει επιτέλους να μπει στο θέμα. «Για χθες βράδυ... Ήμουν κουρασμένος και εκνευρισμένος από το γραφείο και... και, αν φώναξα και λίγο παραπάνω, αν είπα κάτι που σε πείραξε πολύ... δεν το ήθελα. Ξέρεις ότι δε μου αρέσει να τσακωνόμαστε. Δεν υπάρχει λόγος για τόση ένταση. Ε; Τι να πω πια;» Κομπιάζει.

«Κατ' αρχάς να πεις συγγνώμη. Δεν είναι κακό πού και πού να παραδέχεσαι ότι φταις».

«Ε... εντάξει, λοιπόν. Αν είναι τόσο σημαντικό για σένα, θα πω ότι εγώ έφταιγα και θα σου ζητήσω συγγνώμη. Κι εσύ, όμως, το παρατράβηξες. Μ' έβγαλες από τα ρούχα μου».

«Εγώ το παρατράβηξα και σ' έβγαλα από τα ρούχα σου; Εσύ είπες ότι είμαι αντισεξουαλική κι ότι το έσκασα από έφοδο του Ηθών. Και μετά μου βρόντηξες και την πόρτα στα μούτρα».

«Κι εσύ μου έβαλες το μαχαίρι στον λαιμό να γίνουμε γονείς εδώ και τώρα! Δεν καταλαβαίνεις ότι χρειάζομαι λίγο χρόνο για να το εμπεδώσω; Να ωριμάσει μέσα μου;... Κι εσύ; Πώς είσαι τόσο κάθετη; Πώς είσαι σίγουρη ότι μπορείς στα σίγουρα να μεγαλώσεις σωστά ένα παιδί; Πιστεύεις με βεβαιότητα ότι έχεις αυτό που λένε “μητρικό ένστικτο”;»

«Εγώ; Εγώ αν έχω μητρικό ένστικτο;» γίνομαι θηρίο. «Ρωτάς εσύ, που μέχρι χθες το μόνο ένστικτο που ήξερες ήταν το βασικό, κι αυτό γιατί η Σάρον Στόουν έδειχνε το... να μην πω τώρα; Τι να σου πω, ρε Απόστολε; Τι να σου πω; Έχεις φοβερό θράσος! Για να μην το κουράζουμε πάντως, σου δηλώνω ότι το έχω σκεφτεί και το έχω αποφασίσει πως τώρα είναι η κατάλληλη στιγμή. Ή κάνουμε παιδί ή χωρίζουμε. Κι αν σ' αρέσει· αν δε σ' αρέσει...»

«Μαρίνα...»

«Γεια σου».

Του κλείνω το τηλέφωνο στα μούτρα και το πετάω με μανία στο πάτωμα. Ας σπάσει. Στο κάτω κάτω θέλω να πάρω το καινούργιο μοντέλο! Η κρίση κρίση και το iPhone iPhone. Επιστρέφω με το κεφάλι κατεβασμένο στην πολυθρόνα μου και κρύβω το πρόσωπό μου στις παλάμες μου.

«Οχ, Χριστέ μου», μουρμουρίζω.

«Τι έγινε; Γιατί τσακωθήκατε πάλι;» Η Αλεξάνδρα με πλησιάζει μ' ένα καινούργιο πιάτο προφιτερόλ στο χέρι.

«Τι γιατί τσακωθήκαμε; Δεν άκουσες; Αναρωτιέται, λέει, αν διαθέτω μητρικό ένστικτο! Και τολμάει να το λέει και δυνατά. Αν διαθέτω εγώ μητρικό ένστικτο. Απαράδεκτος. Νομίζω ότι... Ίσως είναι καλύτερα να... Ίσως πρέπει να χωρίσουμε αφού διαφωνούμε τόσο πολύ και σε ένα τόσο σημαντικό θέμα», λέω δυνατά τις σκέψεις μου και ξεφυσάω.

«Βλακείες. Άκου να χωρίσετε! Θέλεις λίγο προφιτερόλ;»

«Δε θέλω».

«Για να μη θέλεις εσύ προφιτερόλ, είναι όντως σοβαρά τα πράγματα». Η φιλενάδα μου αφήνει το γλυκό στο τραπέζι, κάθεται στη γνωστή της θέση στον καναπέ και ανάβει καινούργιο τσιγάρο. «Λοιπόν, Μαρίνα, επειδή σ' έχει λυπηθεί η ψυχή μου και επειδή δεν αντέχω να τρώω όλο το προφιτερόλ μόνη μου, θα σου αποκαλύψω πώς μπορείς να κάνεις τον αντρούλη σου να θέλει σαν τρελός να γίνει πατέρας. Μάλιστα, δε θα σε βρίσκει αντισηξουαλική ακόμα κι αν φοράς τσουβάλι... Θα σε βλέπει και θα λιώνει». Η Αλεξάνδρα χαμογελά όλο μυστήριο.

«Πλάκα μου κάνεις. Πώς μπορεί να γίνει αυτό;» τη ρωτάω με αγωνία και πλησιάζω πολύ πολύ κοντά της.

«Πριν σου πω το πώς, θέλω να με βεβαιώσεις ότι όντως αποφάσισες να γίνεις από φιλόδοξη γυναίκα καριέρας, που τρέχει όλη μέρα, μανούλα, που θα την τρέχει το παιδί της όλη μέρα και όλη νύχτα τριακόσιες εξήντα πέντε μέρες τον χρόνο».

«Σε βεβαιώ ότι θέλω να γίνω μάνα όσο τίποτ' άλλο στον κόσμο. Δε θέλω, βρε Αλεξάνδρα, να πεθάνω μόνη κι έρημη, σαν την καλαμιά στον κάμπο. Και για να σου πω την αλήθεια, θέλω έναν γιο. Έναν γιο, που θα τον μεγαλώσω σαν πρίγκιπα και θα με λατρεύει. Θα μου κάνει όλα τα χατίρια και θα μ' έχει και στα όπα όπα. Θα με πηγαίνει ταξίδια σε εξωτικά νησιά για να φτιάχνει το δέρμα μου και θα μου γνωρίζει και τους όμορφους φίλους του!»

«Εσύ, παιδί μου, δε θέλεις παιδί. Θέλεις σπα και γκόμενο, δύο σε ένα!»

«Έλα, ρε Αλεξάνδρα. Μη με πειράζεις. Αν μπορείς να με βοηθήσεις να πείσω τον Απόστολο να γίνει πατέρας, βοήθησέ με εδώ και τώρα. Αλλιώς, άσε με στον πόνο μου», την παρακαλώ κουρασμένα.

«Λοιπόν, λοιπόν... υπάρχει τρόπος για να αποκτήσεις και ένα και δύο και τρία και τέσσερα παιδιά, να έρθουν όλα να γίνουν λεβέντες για χάρη του Πειραιά», μου τραγουδάει φάλτσα και συνεχίζει με ύφος πολύ πονηρό.

«Δε θέλω τέσσερα παιδιά. Ένα θέλω, και το θέλω τώρα».

«Όσα θέλεις θα σου δώσουμε. Είσαι έτοιμη για τρελή περιπέτεια; Είσαι έτοιμη να περπατήσεις σε σκοτεινά μονοπάτια και να συναντηθείς με δυνάμεις περίεργες; Είσαι έτοιμη να...» κάνει μια παύση για να δώσει έμφαση στα λόγια της, «να πληρώσεις κάτι παραπάνω για να πετύχεις τον σκοπό σου;»

«Οχ», βογκάω. «Το φανταζόμουν ότι κάποιο λάκκο θα έχει η φάβα. Πες μου, φτάνει ο μισθός μου ή θα πρέπει να χρεωθώ;»

«Ας μην υπερβάλλουμε. Για την ακρίβεια, η επιχείρηση “πατέρας” θα σου κοστίζει: μια βόλτα, νύχτα, μέχρι την Παιανία, ένα εσώρουχο και μια φανέλα του Απόστολου, και διακόσια ευρώ. Πώς το ακούς;»

«Καλά τα διακόσια ευρώ που δεν τα λες και λίγα, αλλά... Η φανέλα και το εσώρουχο τι σχέση έχουν;»

«Μωρέ, θες να γίνεις μάνα;»

«Καίγομαι και λιώνω και πεθαίνω, αλλά...»

«Αν καίγεσαι εσύ μία, θα κάνουμε τον Απόστολο να καεί εκατό! Έχε μου εμπιστοσύνη και ετοιμάσου γιατί τα καλύτερα τώρα έρχονται».

«Ανησυχώ».

«Μην ανησυχείς καθόλου. Κάποτε θα κάθεται αγκαλιά με τον γιο σου, θα θυμάσαι αυτή τη συζήτηση και θα γελάς».

«Να γελάω καλά. Να μην κλαίω ανησυχώ. Γι' αυτό ανησυχώ...»

Πρέπει οπωσδήποτε να γίνεις μάνα. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευτυχία από τη μητρότητα, σου λένε οι άλλες μάνες προτού μπεις στο κλαμπ, και σε κάνουν να αναρωτιέσαι: «Εγώ πότε θα γίνω μάνα; Πότε επιτέλους θα αποκτήσω μωρό;»

Καλά, δεν ξέρεις τι χάνεις, συνεχίζουν με χαμόγελο. Η εγκυμοσύνη είναι υπέροχη εμπειρία, η γέννα παιχιδάκι και το μωρό σου θα είναι άγγελος. Θα έχεις και τον άντρα σου να σε βοηθάει στα δύσκολα! Κι όσο για τη δουλειά σου; Μην ανησυχείς, βρε κουτό. Όλα συνδυάζονται αν το θέλεις!

Μια συνωμοσία ροζ πανευτυχίας που ξεσκεπάζεται όταν, δυστυχώς, είναι πια πολύ αργά. Όταν έχεις αποκτήσει μια τεράστια κοιλιά σαν φάλαινα, όταν γεννάς, αν και θα προτιμούσες να πατήσεις σε αναμμένα κάρβουνα, και όταν το μωρό ουρλιάζει ρυθμικά, σε κοιτάζει με αγωνία και εσύ αδυνατείς να καταλάβεις τι θέλει από σένα! Κι όλα αυτά την ώρα που η στρίγκλα διευθύντριά σου απαιτεί τα πάντα, ενώ ο στοργικός πατέρας σφυρίζει αδιάφορα...

Ένα διαχρονικό βιβλίο, που καταρρίπτει τον μύθο της ιδανικής μητέρας, της υπέροχης συζύγου και της τέλει εργαζόμενης. Οι «αληθινές» γυναίκες έχουν μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια, δε χωράνε μετά τη γέννα στο καλό τους τζιν και τα νεύρα τους είναι μονίμως χάλια, γιατί κανείς δεν καταλαβαίνει... **τι τραβάμε κι εμείς οι μάνες!**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2250-3

9

786180

122503

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 20173

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ΄ Ε Π Α Φ Η